„siis on sedda toito siin tüllatse sada. Miño nabril, küllakohtomehhel on üks wilja-küün, kus ni paljo siri sees, et neid korma kauva wõiks püda.“ Hints pallus teed jnhhatada ja lissas jure: üred on miño kõige kallim roog! „Tõeste,“ ütles Reinowadder — „teie peate ni maitsewad wõeraspeo toito leidma, et oña ello-aeal sedda õhto-sõki eñam ei sa uñustama.“ Kas uskus kelmi jutto ja läks teñaga selsis üre-pügile. Küüni seina al olli üks auk, mis Reinowadder miñewal õsel krapinud, kui ühhe kaña olli warrastanud. Kohtomehhe poeg Mart olli warga ukse üllesleidnud ja õhtul augo etre lingo teinud, mis, kui warras taggasi tulleks, tedda piddi lõksutama. Reinowadder näggi ohhelikko ja mõistis kohhe luggu ärra, sellepärrast ütles ta kassile: „Armas täddipoeg, puggege siit seina alt august sisse; ma walwan senni augo ees et keddagi waenlast seie ei tulle; kui kõht täis saab, siis tulge jälle taggasi. Tänna õhto teine teisest meie ei tohhi lahkuda, sest omme warra lähme aegsaste teele, ja lühhendame magguša juttuga käiki.“ Hints küssis arglaste: arwate, et mul wigga ei sa kui august sisse poen? Rebbane kostis: „Kui nisuggune argpüks ollete, et auko kardate, siis lähme ennemine koco taggasi; küllab mo wañamoor murretseb teile laua peale, mis kätte juhtub. Agga kuulge, kudda üred küünis willistawad!“ Kas äbbenes rebbase pilkamist, kargas korraga seina alla auko, ja langes lingo kinni. — Hints, kes ohhelikko kaela

ümber tundis, püdis kohkudes taggasi tulla, agga se läbbi tõmbas silmuse weel kõwwemast kinni. Sures äddas rappelrades, üidis ta Reinowadderit appi, kes augo ees kulades kassi willetsuse ülle wägga rõemus olli. Teña küssis: „Hints, kudda kohtomehhe nuumüred teil maitsewad? Arge söge ülleliga, muido ei pease laia kõhhuga kitsast august eñam taggasi. Saaks Mart agga sõñumid, et teie küünis wõersil ollete, ta tooks teile kohhe soola wäggewa roa kõrwa. Miks teie sõmalaual nõnda laulate? Ei se olle ial õige luggu. Wõtsin waña Kriimsilma-issanda teile seltsimehheks sata, siis tassuksin korraga kõik wañad wõlas ärra.“ — Sedda räkides purkas ta miñema, tee peal nõu piddades, mis uut koerustikko jälle soetada. Ta teadis et hunt koddo ei olnud ja töttas sellepärrast hundi-wañamorile wõersi; essiteks lotis ta naise käest kuulda sada, mis süüd Kriimsilma-issand teña peale kuñinga etre olli tõstnud, ja teiseks sowis ta hundi-eñandaga endist sõbrust uendada. — Reinowadder astus „Pühhajürri-kutsika“ tuppa, agga emmandat ei olnud koddo. „Terre õhtust wõeradlapsed!“ ütles ta hundi poegadele: „paljo terwisid eidele miño poolt; mõttelgo ta meie nore põlwe peale!“ Nõnda räkides nitsutas ta jalga tõstes ukse-pita ja läks siis oña teed.

Teisel õnikul kui päwa terra akkas koitma, tulli Kriimsilm-eñand taggasi, küssis laste käest, kas keddagi käis miño järrel kuulamas? Lapsed wastasid: